

Nám není nikdy cizí

Pouze dokonalý hluk

Když hasiči sál sklízí

A když de z reproboden puch

BRUTUS

Nedokážu už si vzpomenout, jak to přišlo, že se Ančaband začal kamarádit s Brutusem. Jisté je, že v pozadí stálo několik vypečených přítelkyní, které již ostatně v mých spiscích sehrály nemalou roli. Zapomenout rozhodně nelze ani na pana J. Walkera, protože ten naše společné zážitky provází jako stříbrná nit. (Ač bývá spíše zlatým hřebem) Kromě záliby v uvedených komoditách bychom těžko hledali jinou podobnost. Hudebně nemají oba soubory společnou jedinou notu, a to i přesto, že v tradičně věrném podání předvádíme dvě písně z repertoáru Brutusu.

Z našich příležitostných setkání vzniklo však nejen bohatství mnoha výčepních a doživotní noční můry fanynek! Jednoho kalného rána někdo přišel z posledních sil s návrhem vzájemného obohacení svých vystoupení formou výměnné rekreace. Samozřejmě takto košatě se to pomocí posunků a blekotanců tehdy asi říci nedalo, nicméně po určité době objevili zděšení kapelníci ve svých notesech neuvěřitelné fakty. 24. 5. Ančaband hostem na oslavách třiceti let trvání Brutusu v Rakovníku, 13. 7. Brutus vyzván k fotbalovému zápasu s Ančabandem v Blatné.

Na obě akce jsem se velice těšil a jejich zabezpečení mě stálo nemálo organizačního úsilí. Proč si to nepřiznat, imponovala mi představa, jak se před plejádou svých Brutusomilných přátel předvedu! Tento fakt bude v dalších událostech zvláště pikantní, proto na něj zvlášť upozorňuji. 24. 5. jsem se zcela mimořádně vyšňořil, vymydlič, učešal, s povznášejícím pocitem odstartoval na motocyklu a pět set metrů od domova se vymlátit jak hovado. Potupně jsem se odplazil k domovu, odstranil ze sebe zbytky slavnostního oděvu, nechal si ovázat nejhorší rány a již mnohem méně pompézně nastartoval znovu motocykl. Ten vyvážil zcela bez úhony, neboť jsa vymrštěn polorozbořeným tarasem, udělal ve vzduchu odvážné salto a bezpečně přistál v živém plotu. Po jeho dopadu už to spíš byl mrtvý plot a já se zase svou tělesnou schránkou postaral o to, že polorozbořený taras už taky nebyl *polorozbořený*... Nicméně na druhý pokus jsem bezpečně dorazil do Blatné, kde se již početný hlouček hotovil k výletu do Rakovníka. Místem srazu byla pochopitelně Datlova svatyně. Zájem o tuto akci byl slušný, turistů byl plný autobus. Slovo turista jsem použil zcela záměrně, neboť pokud se někomu podařilo probrat se toho dne v době kdy se hrálo, stejně si nemohl nic pamatovat. Takže šlo vlastně o vlastivědný výlet.

V autobuse byla totiž tak strašná zásoba chlastu, že už by snad bylo příhodnější říkat, že jsme cestovali cisternou. Při odjezdu jsem si vzpomněl na veselou historku, jak kdysi jeden autobusák, netuše do čeho jde, držel uvítací řeč k sestavě téměř totožné, jako dnes: „Přátelé, já sem normální chlap a mam uznání. Když se bude chtít někomu blejt ať zavolá a já mu zastavím!“ Sotva však natočil motor, ozvalo se ze zadu zoufalé: „ZASTAVTÉÉ!“

I tentokrát byla parta ve formě a veselí na palubě neznalo mezí. Jelikož se alkohol začal rychle přesouvat z toren do pasažérů, bylo zanedlouho zaveleno k močící zastávce. Už vám nepovím, zdali se Strakapoud (zvaný též Šelma) také zúčastnil našeho ulevování, ale v každém případě nás asi po pěti minutách další jízdy zaskočil dotazem, „...jestli taky bude zastávka na chcaní ?!“ Stal se samozřejmě terčem posměchu, ovšem nějaký samaritán vzadu zkusmo zaskandoval: „Pusťte Šelmu vychcat! Pusťte Šelmu vychcat!“ Tím dal do pohybu lavinu, díky níž jsme pak řvali smíchy až do Rakovníka. V roce 1989 si nikdo na Václaváku nemohl dokázat představit, co může být skandování hesel za prdel! K původní verzi se Šelmou ihned přibýlo podobné: „Pusťte Donnu k maturitě! „ Znalce seriálu o Beverly Hills by jistě potěšilo: „Nechte Brendě kozu!“ a další hovadiny se sypaly nepřetržitě. Právě ve chvíli, kdy se řvalo: „Šofér, to je machr!“ minuli jsme asi o tři centimetry cisternu Danonne, z čehož měla většina osazenstva málem infarkt. Kdyby totiž výkvět nejvýkonnějších alkoholiků okresu zahynul rozšmelcován jogurtem, ostuda by se dotýkala hvězd. K tomu bych něco podotknul. Kdysi měl někdo z Datlových klientů jakýsi nepříliš vážný problém s ledvinami. Dopracoval se až ke specialistovi do Budějovic a ten mu sdělil, že by se tomu možná dalo pomoci nelékařskou cestou, prostě to propláchnout. „Musíte hodně pít!“ radil mu. Tehdy se náš pacient zhroutil a hořekoval: „Pane doktore, pojedťe se mnou do Blatné! K Datlovi do Baru! Uvidíte, že víc už to nejde!“

V lůně křivoklátských lesů došlo k další příhodě. Už v řádně rozjařeném stavu jsme se postavili do řady a močili na kraji lesa. Že po chvíli z houštiny před námi vyhopkala jedna z mých zvrhlých přítelkyní, posměšně komentující výsledky svého pozorování, uvádím pouze na okraj. Hlavní atrakcí se totiž stal Bláza, nadaný skladatel, kytarista, zpěvák a vůbec celkově pako. Ten už byl natolik ožrán, že během svého vypouštění dovrávoral asi tři metry hluboko do lesa, kde zabloudil. Bezmocně se potácel mezi prvními stromy a jasně na něm bylo znát, že netuší proč a jak se tam dostal. My už seděli na svých místech v autobuse a ječeli smíchy. Konečně si nás všiml, jeho tvář ožila a Bláza vykročil směrem k nám. Bohužel však byl přímo před ním mohutný strom, do kterého vrazil hlavou a opět nadobro ztratil orientaci. „Je to lesní muž!“ zaznělo skandování a pro Blázu byla raději vyslána záchranná expedice.

Zanedlouho jsme dorazili k branám Tyršova koupaliště v Rakovníku, kde se měla celá plánovaná akce, tedy oslavy třiceti let existence Brutusu, konat. Hned u vstupu vznikl první zmatek ohledně volných vstupenek. Kromě členů kapely měli totiž nárok i někteří externisté, s čímž jsem jaksi nepočítal. Situaci komplikovala ještě jedna věc. Jak jsem již v úvodu předeslal, obě kapely hojně navštěvuje jistá partička veselých děvčat, která se těší jak mezi hudebníky, tak v technické sekci, značné popularitě. V týdně, při telefonickém rozhovoru s Vládou Hasalem, kapelníkem oslavenců, došlo k ostré hádce *či že to jsou*

vlastně holky? Pokud jde konkrétně o ně, šlo naše přátelství stranou a každý si úporně hájil zájmy svého týmu. Nakonec jsem však ustoupil, přiznal porážku a děvčata byla přisouzena Ančabandu. Výdejem volných lístků pro ně jsem tudíž byl pověřen já. Toho jsem však vchytrale zneužil a provedl několik privátních nominací do reprezentačního týmu. Tím vzniklo vstupenkové manko, které by např. v Ančabandu nemohlo být nikdy odhaleno, ovšem v ďábelsky precizní mašinérii Brutusu jsem neměl šanci. Naštěstí byl průchod totálně zlitých Blateňáků provázen takovou estrádou, že dovnitř bylo zdarma vtaženo i několik bránících se zcela nevinných zahrádkářů, takže úhrada zpronevěřených lístků z vlastních úspor mi nehrozila.

Vyhledali jsme jeviště, předali umělcům gratulace, slušnou zásobu značkového alkoholu a svoje bágly. Po obdržení instrukcí ohledně našeho vystoupení jsme se vydali obhlédnout celkovou situaci. Většina přátel již spala, zbytek nejstatečnějších se potácel poblíž stánku s Krušovickým v závěrečné agónii. Byly asi čtyři hodiny odpoledne.

Pro mě kultura toho dne prakticky skončila též. Vzhledem ke svým zraněním jsem se nechtěl příliš exponovat, a tak jsem vyhledal bar pro účinkující a tam strávil zbytek odpoledne i večera v příjemných radovánkách se svými oblíbenými nejrůznějšími značkami. Za zmínku stojí i přemíra pochoutek, které se tu v neomezeném množství podávaly. Na to k večeru přišly probouzející se trosky Blateňáků a postupně přes jeviště couraly dovnitř. Po chvíli byli ale příživníci odhaleni a po zásluze vykázáni z akademické půdy. Tato epizodka však nebyla ničím proti pohromě, která následovala vzápětí! Po schodech se připotácel smyslu zbavený Strakapoud a popadl ohromnou mísu s vlašákem, svoji krmí ozdobil několika humry, přisypal něco kaviáru a navrch prdnuv grilované kuře. Pak to celé odvedl k nejbližšímu stolu a okamžitě usnul, smáčeje v hoře své svačinky vlas i části obličej. Ostatní umělci se proti okrase své párty neodvažovali zasáhnout, neboť i choromyslný byl vybaven cedulkou pro účinkující. Já mu ji chtěl nenápadně sebrat a tak zavdat záminku k odtahu poskvrny, ovšem netuše co mě čeká, smíloval jsem se! Zde znovu připomínám, že jsem se těšil na vystoupení a nechtěl si kazit náladu!

Někdy před půlnocí jsem se o hodnotnou scénku postaral i já. Jelikož se blížil začátek našeho bloku, vydal jsem se navštívit zvukaře „Kouťáka“ a seznámit ho s některými specifiky ozvučování banja, které jsem hodlal v několika písních použít. Kouťák měl svoji kukaň vybudovanou na jakémsi stupínku, asi metr a půl vysokém, na opačné straně parketu, než bylo jeviště. Stěny jeho přístřešku byly sice z celtoviny, působily však veskrze solidním dojmem. A to mě právě zmátlo! Uprostřed vysoce odborné debaty o vstupních impedancích jsem se světáckým gestem opřel rukou o domnělou zeď a už jsem letěl, strhávaje za sebou nejméně polovinu Kouťákovy chatrče. Ani přistání nebylo triumfální. Zřítíl jsem se totiž do sousedního stánku, který byl už ovšem umístěn na zemi. Dodnes nevím, co tam vlastně prodávali, rozhodně jsem jim však rozmetl veškeré zboží vystavené na kempinkových stolicích, včetně stolků samotných. Jisté je, že mě zasypaly časopisy erotického obsahu a nic bych nedal za to, že předměty, které ještě chvíli dopadaly vřkol, byli gumoví ptáci. Pokud jsem se díky svým úrazům do té doby sotva hýbal, nyní už jsem nemohl ani vstát. Očekával jsem navíc oprávněnou inzultaci ze strany majitele poškozeného mým leteckým úderem, proto jsem se ani nehýbal a připravoval se na zasloužené kopance. „Von je asi tuhej, co s ním budeme dělat?“ zeptal se kdosi nade mnou téměř dobrácky. Majitel musel být skutečně klidás, protože mi dokonce pomohl na nohy, dostalo se mi od něj vlídného napomenutí a víc se o mě nestaral, sčítaje škody.

Konečně nastal čas našeho vystoupení. Příjemnou atmosféru kazila jen nelidská zima, jinak bylo vše tak, jak se na podobných akcích sluší. Hned při úvodní písni se publikum rozšouplo a i my na jevišti se dostali do potřebných obrátek. A to se mi stalo osudným. Zblblý Strakapoud uprostřed druhé písně prasknul strunu a okamžitě usoudil, že její vyměňování je zbytečný luxus, když na jevišti je ještě jedna kytara! Já se právě blahosklonně usmíval na fanynky, které se tetelily pod jevištěm obdivem, jak mi to pěkně jde, když se ke mně přirtil šílenec a s výkřikem: „Hý bé hů mé kytaruů“ mi vytrhl nástroj a jal se vrtět prdelí, udáváje rytmus dalšího čísla.

Chvíli jsem ještě bezradně postával na jevišti, následoval pokus s kytarou, kterou mi pohotově půjčili kluci z Brutusu, ale ani já, ani moje aparatura jsme si s ní nevěděli rady, a pak jsem se s hanbou a za posměchu publika i všech účinkujících odplazil ze scény. V zákulisí jsem našel litrovou láhev rumu, ve které ještě zbývala slušná porce a tou jsem uhasil svůj žal. Do autobusu jsem byl posléze transportován společně s aparaturou, raněn na těle i na duši. Svůj kalich hořkosti hlavního organizátora jsem si ale musel dopít až do dna, neboť v autobuse pro mě nezbylo místo (cestou tam byla asi čtyři volná?!) a já musel celou cestu domů sedět na zemi.

Třešničku na vrcholek dortu posadil v Blatné kdo jiný, než Strakapoud. Všichni vystoupili z autobusu. Šofér to prošel a objevil pod sedačkou boty. Vyklonil se ze dveří a volal: „Našel jsem boty! Nenechal tu někdo boty?“ Strakapoudovi nemohlo v tu chvíli nic připadat vtípnějšího: „Hé he he hé, boty, někdo tam nechal boty, a cha cha cha... Ty vole, to sou moje boty!“

I následující dny byly jako stvořené k pití Douwe Egberts pro chvíle pohody. Hned příští víkend jsem se v asi šedesátikilometrové rychlosti seznámil s dědečkem, který názorně demonstroval myšlenku, že když se postaví za zatáčku s pionýrem naštore, nebude ho vidět. Výsledkem byl můj zdemolovaný kyčel a mírně zohýbaný motocykl. Ale ani Zachariáš nevyvázl bez pohromy. Spadl mu klobouk a rozlil trochu smetany. V pondělí jsem se v žalostném stavu doplazil do práce, samé modřiny a obvazy z obou bouraček. Asi po dvou hodinách účasti v procesu mě přímo do očí zasáhl gejzír rozžhaveného písku a ten, zasekán v rohovce, završil mé trápení. Vyhledal jsem lékařskou pomoc a jsa postrkován po nejrůznějších odděleních nemocnice, byl jsem asi týden uváděn do přijatelného stavu. Na kontroly jsem na čerstvě opraveném motocyklu dojížděl prakticky denně. Jednoho pondělního rána si to takhle hasím serpentinou, najednou hop, výmol mě vymrštil a než jsem srovnal řízení, kde se vzala, tu se vzala avie. Říká se, že tatra nezná bratra, ale přátelé, avie taky není žádný lidumil! Když mě sanitáři tahali z příkopu, zaujala mě zejména moje noha, která v tu chvíli vypadala jako podstavec pod chaloupku Baby Jagy z Mrazíka.

Lahváče zarachotily na mém pokoji chirurgického oddělení hned první den po operaci. Byl zde totiž hospitalizován též přítel Basten, a tak návštěvy blatenských výčepáků byly na denním pořádku.

S Bastenem jsme se setkali už na pooperačním oddělení, když jsme se čerstvě probrali z narkózy. Shodli jsme se na tom, že ti doktoři přece jen něco umí, protože takovouhle opici nám v životě neuštrykoval ani Datel. Třetí pacient, který s námi na pooperačku sdílel pokoj, byla malá roztomilá holčička. Byla to vnučka poměrně známého publicisty, kterou postřelil její bratr. Vyznačovala se tím, že neúnavně recitovala básně svého dědečka. Když už jí odcházel hlas, protože ať si kdo chce co chce říká, kapačkou hrdlo moc nesvlažíš, poprosila o recitaci nás. Basten lyrice neholduje. Nechtěl se však shodit, proto simuloval klinickou smrt. Ovšem já se chopil příležitosti oběma rukama: „Tovížejo, můj kamarád Strakapoud skládá krásný básně!“ A hned jsem spustil: „Moje holka copatá, co čumí jak pumpa, nohy smrdí jetelem, z držky zase žumpa...“ Basten oživil tak prudce, že službu konající sestra si málem vypíchla pletacím drátem oko. „Drž hubu magore!“ vykřikl, a než dokončil větu použil víc společensky neúnosných termínů, než Strakapoud za celou svoji textařskou kariéru...

I na nepříjemné havárii lze najít něco dobrého. Zajímavou myšlenku mi například sdělila v telefonátu přítelkyně: To je dobře, že jsi v nemocnici a nemůžeš se hejbat! (?!?) No aspoň to všechno vyležíš a nejmíň tejděn se ti nic nestane...

Já si ale zejména líboval, že si odpočinu od úletů osob, o nichž již byla řeč. Této naivní myšlenky bylo odzvoněno ve chvíli, kdy se na sousedním loži probral jakýsi děd, zcela se obnažil, praštil mě stojanem na kapačky a zhurta mi oznámil, že na mě podává žalobu, neb mu nechci prodat Fiata. Nazýval mě panem Kubičkou. Během našeho soužití jsem ještě byl pan Gali, Antonín Ostrovský, ing. Pacovská, Martička a pan Látal. Někdy i několik jmenovaných současně. Dožadoval se po mně přinést nejrůznější hovadiny, například rádio pro rozhlasové vysílání, adekvátní berle, metodu PRK, nebo stanici metra. Upozorňuji, že jsem se nemohl pohnout a děd trestal sebemenší neposlušnost velmi tvrdě bažantem, který mistrně vrhal ze svého lůžka! Také sestra, když mu nedokázala odpovědět na dotaz: „Co vy jste za pána?“ byla surově pomociena. Jeho oblíbenou zábavou byla likvidace kapaček na které dosáhl, tedy zejména vlastních. Vymlouval se pak, že mu je někdo ukradl v Londýně na nádraží, což sice znělo nadmíru lišácky, ale my věděli své a začínali blbnout s ním.

Zajímavou debatu vedl jednou s partou gympláků, kteří chodili na náš pokoj navštěvovat spolužáka.

- Dámy a pánové, dovoďte abych se představil! Já jsem majitel tohoto domu, v němž právě zasedáte. Vy jste patrně nějaký spolek, že?

- My sme OSN!

- Takže musíte jako elektrikáři vědět, že plus je na plus. Tím končím dnešní přednášku, děkuji za pozornost a doufám, že jsme cílevědomý a hygienický provoz tohoto sklepa ještě zvýšili.

(Gympláci nevydrželi a začali řvát)

- Tedy dámy a pánové z Motokovu, s vámi se skutečně jednat nedá!

Dobře zabodoval také tehdy, když se domáhal „nozejku“, že si chce vyčistit nehty. Dlužno podotknout, že požadovaný nástroj byl skalpel, kterým se mi při vizitě právě vrtali v noze.

Soužití s tímto pánem bylo hrozné a já začal řadu věcí vidět pod jiným úhlem pohledu. Těšil jsem se na Ančaband a dokonce se mi leckdo, o kom už byla řeč, začínal jevit jako milý tichý chlapec. Navíc se nadosah přiblížila další monstr akce: kulturně sportovní odpoledne Brutusu a Ančabandu v Blatné...

Celý revuální program měl proběhnout první červencovou neděli na dvoře hasičárny. Jakkoli to zní absurdně, byla to nakonec jediná tamní zábava v roce 1997, při které nebylo pořadatelem surově útočeno na psychický stav účinkujících, protože ji organizoval Strakapoud. Něco jsem stačil ještě před úrazem dohodnout také já, takže ohledně termínu a průběhu akce bylo jasno už dávno. Musím uznat, že ani jinak žádný vážný zádrhel nenastal. Samozřejmě kromě excesů, patřících do výrazových prostředků jednotlivých kapel.

Snad jen sportovní část odpoledne nebyla do poslední chvíle dokonale promyšlena. Stále se spoléhalo na to, že nás políbí nějaká mimořádně zbesilá múza a podaří se vynalézt neotřelou a originální soutěž, ve které by zvláště vynikly vlastnosti typické pro členy Brutusu a Ančabandu, tedy zejména bystrost, hbitost, bojovnost a jiné, vrcholovým sportovcům vlastní vlohy. Nakonec zůstalo u původně plánovaného fotbalu, což sice nebylo tak zábavné, jako vrh uměleckým vedoucím (My Sášou, Brutus Milhou) do dálky, který navrhovali ambiciózní nespokojenci z obou hudebních těles, ovšem účel byl splněn i tak. Navíc jsme ještě více pobláznili některé fánynky, neboť se mi nedávno doneslo, že řada děvčat obdivuje fotbalové hvězdy kvůli kráse. S námi se ovšem nemohl měřit nikdo! Dva týmy urostlých sekáčů nastoupily na plácek uprostřed parketu a publikum zahučelo. (Obdivem) Největší vzrušení mezi přítomnými jsem pochopitelně vyvolával já, neboť mi neodolatelně ladila k pleti zářivě bílá sádra po koleno, kterou mě na rozloučenou v pátek oplácali strakoničtí chirurgové. Vrcholem vkusu pak byly francouzské hole v barvě fialové metalízy, které dodaly zevnějšku punc světáka a pohybům půvab jistoty. Ujal jsem se brankářského postu a do chvíle, než protihráči zjistili, že jsem naprosto bezbranný, sklízel ovace. První tři góly mi mezi berle byly vsunuty s jistými rozpaky, pak ale nastala situace, že jsem nestačil lovit míče ze sítě. Vycítil jsem, že má pozice miláčka davu je ohrožena, proto jsem se nechal vystřídat zpěvačkou Mirčou. Na střídačce jsem se poté věnoval požívání becherovky, která, jak jsem zjistil, zda prýštila plnými douškami.

Z průběhu utkání vám toho moc nezprostředkuji, protože o pravidlech nemám ánung a zmatek na hrací ploše mi nic neříká. Shrnu to asi tak, že všichni se honili od brány k bráně, vykřikující v nepravidelných intervalech a zjevně bez jakéhokoliv

systému *OFSAJD!* K podobným kratochvilám nemám pěkný vztah a dodnes s hrůzou vzpomínám, jak jsem před lety sledoval téměř celý hokejový zápas Francie s Kanadou, doufaje, že má nezměrná oběť zaimponuje jistě dámě. (Teď už nemám pěkný vztah ani k ní!) Nicméně, fotbalový zápas naše publikum pobavil a dokonce i já jsem se srdečně zasmál když se zjistilo, že ožralí rozhodčí zapoměli, kolik to vlastně bylo. Nakonec se domluvilo, že se budou kopat penalty a do brány půjdu opět já. Budu prý objektivní brankář, neboť díky becherovce už nepoznám, se kterým z muzikantů vlastně hraju v kapele. Navíc mě zmátli výměnou dresů, takže jsem byl skutečně mimo. Zhruba tři první střely jsem vůbec neregistroval a bojoval s rovnováhou na francouzských holích. Na to, že v pátek jsem bránu špitálu opouštěl s důrazným písemným příkazem přísného klidu na lůžku, jsem si nevedl špatně! Počtvrté šel míč nečekaně asi metr od méj brány, bohužel právě do místa, kam jsem se pajdal uhnout. Podrazil mi zákeřně berli a já se divokou robinsonádou zřítíl na asfalt, přičemž jsem utrpěl dvojitou zlomeninu sádry. Bestie míč však svou ničivou misi ještě neskončil a vyrazil čumilovi nade mnou z ruky kelímeček s ohavně zvětřalým pivem. Tak jsem to měl i se sprchou. Ještě chvíli se v penaltách pokračovalo, ovšem když rozhodčí doznali, že ani tentokrát nejsou sto podat reálné dobrozdání o stavu utkání, byla sportovní část ukončena a přikročilo se k umění.

Brutusáci spěchali po prohřebeném víkendů domů, proto nastoupili na scénu první. Předvedli svůj standart a byli obecenstvem i neodbornou kritikou přijati všele. Nic, co by vybočovalo z normálu jsem nezaznamenal, snad jen zvýšený přísun osvěžujících nápojů na jeviště. Jinak působil soubor vyrovnaným dojmem. Během jejich vystoupení jsem měl zajímavý, a dalo by se říci, že pro poslední dobu typický, rozhovor s dámou.

-Ahoj Jirko, kde seš, že tě není celou dobu vidět?

-Ále, já jsem strašně zřízenej, padá ze mě hnůj a kusy ornice, tak ti radši ani nechci svojí společností dělat ostudu...

-Jé neblázní, žádnou ostudu mi neděláš, vždyť já si s tebou ráda popovídám. Kdybys byl nějaký santusák šerednej, tak bych se přece vymluvila, že třeba musím na záchod a utekla bych.

-Fakt, jo? No tak pojď, sedneme, pokecáme. Nebo zajdem na paňáka?

-No víš, já musím na záchod...

V pestré plejádě podobných veselých (pro vás) historek Brutus odehrál a na jeviště se začalo potácet družstvo domácích - Ančaband. To, že jsem se při majestátním výstupu po improvizovaných schůdkách zřítíl mezi dřevěné podlahy, asi těžko někdo z přítomných mohl považovat za připravené klaunské číslo. Byli jsme na tom zle... Během první série se mi podařilo s banjem provést jakousi operaci, jejímž výsledkem bylo to, že hlavní aparatura začala vydávat odporné pištlivé zvuky, ze kterých bezpochyby zešileli všichni okolní hraboši, potkani a málem i najmutý zvukař Franta Sýbek. Posledně jmenovaný nezaváhal a přívod mého nástroje do své aparatury nemilosrdně ut'al. Já jsem však vyhrával neohroženě dál, nic zlého netuše. Za mnou totiž řvala má osobní bedna, kterou jsem tehdy mimo jiné použil jako odposlech pro banjo. To ale byl jen začátek.

Strakapoud, povzbuzen rozjásaným davem, propadl záchvatu. „Na stromy!“ Zařval po dohrání jakési písně na bubeníka Bártyho, kterému je to jedno. „To už jsme hráli, vole!“ odpověděl jsem mu hlasitě přes jeviště. „Tak tu podobnou!“ „Jakou?“ „Nevím!“ Během celého rozhovoru pobíhal zmateně prostorem, který vymezoval dosah jeho šňůry. Do všeho vrážel, náhle si přitáhl zpěvačku Evču, cosi jí zahulákal do ucha, odstrčil ji a opět kamsi prchal. Eva se vydala hledat azyl k nám, v obličejí výraz utrpení a křivdy. Jednou jsem viděl takový pohled, když chuligáni uvázali kočce na ocas pytlík dělobuchů. Víte, co mi řekl?“ postěžovala si, když k nám dorazila: „Bez tebe mám zvony!“ Propukli jsme v jásot, který Datel korunoval suchým konstatováním: „Už zešilel...“

Konsternovaný Brutus se asi třikrát pokoušel odjet, ovšem veškeré úsilí vždy ztroskotalo při průchodu kolem strategicky umístěného stánku s kořalkou. Zanedlouho jsem ke své hrůze zjistil, že pod jevištěm vytváří odvážné taneční kreace i Sáša Pleska, způsobující tak přihlížejícím nymfám trvalou impotenci.

Atmosféra dále houstla. Pod jevištěm již rotovala většina družebního souboru, Sáša si dokonce rozplesknuv svůj kultovní hrníček na kafe. Zaplněná hasičárna poskakovala v rytmu našich hovězin a na jeviště zahájili útoky nosiči ověnění frťany. Úděsný stav našeho uměleckého sdružení se tím pádem začal dostávat do oblastí, kdy už je předváděná činnost stíhatelná paragrafy o obecném ohrožení. V jednu chvíli jsem si všiml, že Mlha se přepnul na „autopilota“. Náš kapelník má totiž tu nevidanou výhodu, že i ve stavu, kdy by se jiný loučil se svými nacucanými tělesnými ostatky, má on baskytaru pod kontrolou a vyhrává ostošest. Zapnutí autopilota se projeví nejprve tak, že celý Mlžeček (kromě prstů) začne tuhnut v neohebnou hmotu prknovitého charakteru. Takto vyztužen se naklopí na svoji obrovskou reprobednu (v kapele trefně nazývanou „Včelín“) a postupně odpojuje další tělesné funkce. Posléze nevnímá, nekomunikuje, nehýbe se. Basa však hraje. Zajímavé je, že indičtí fakíři podobného stavu dosahují za pomoci složitých duševních cvičení, zatímco Mlha fermetem. Tentokrát se však vyskytla komplikace. Včelín nebyl řádně ustaven a polohován, takže se při opěru toporného již majitele začal povážlivě vychylovat dozadu. Mlha to z posledních sil zaregistroval a srovnal se do vertikály, jenže nahnutý Včelín vyrazil celou svou obrovskou hmotou mohutným kyvem vpřed. Nakopl pánička do zad, čímž ho popostrčil o dobrý metr vpřed. Mlha zcela vyjimečně otevřel jedno oko a kontroloval, kdo se odvážil inzultovat kapelníka. Nejbliže jsem byl já. Sice na židli a o berličích, ovšem to už nebylo vzato autopilotem v potaz. Celá situace se ještě mnohokrát opakovala, ale pohled nevidoucího oka byl stále přísnější. Nakonec však došlo k nečekanému zvratu. Mlha se opřel takovou silou, že jeho milovaný Včelín překonal horní úvrať a za mohutného žuchnutí se zřítíl dozadu. Zadní stěna jeviště byla našťestí vyrobena ze solidní autoplachty a ta ještě držela pevně připoutaná ke konstrukci z lešenářských trubek. Pád monstra byl tak našťestí

bezpečně zachycen a nedošlo k žádnému poškození. Basa hrála tedy v klidu dál, jen Milha se přepnul na manuální provoz a teď mi jeho pohledy říkaly: „Tak to už jsi zašel příliš daleko!“

Nezbylo mu nic jiného, než dohrát do konce bez zvukové podpory své aparatury. Ta sice ryčela z neztenčenou měrou vzadu v plachtě, ale nyní směřovaly její basové tóny někam k nebesům.

Další událost byla vskutku skandální. Na „lešenářské podlážky, které znamenají svět“ (pódium nebylo z prken) se tanečním krokem přivlnil Kouťák, muž, který si kromě zvukařství libuje také v provozování šantánových představení. Dnes se rozhodl přispět k pěkné atmosféře nedělního večera svým divácky nejděčnějším číslem - striptýzem. Jelikož Kouťák rozhodně není mužem kompromisů, bylo obnažení provedeno bezodkladně a důsledně, jak se na muže znalého velkého světa sluší. Oděn pouze v hodinky začal rytmicky poskakovat uprostřed pódia. Pohled na tuto atrakci šokoval i nás, natožpak přihlízející dav. Nehodlám hodnotit kvalitu, či kvantitu předváděného zboží. Použiju raději výrok nejmenované specialistky v tomto oboru: „Kdyby aspoň měl ten blbec co ukazovat!“ Vskutku, ve středověku by se Kouťák stal neocenitelnou pomůckou při náboru panen do klášterů. Kdyby ho vystavili doprostřed rynku a řekli: „Holky, kvůli tomuhle riskujete peklo? To si víc užijete při modlení a jste v pohodě!“ mnohá by jistě sedla na lep. Musím ale vše uvést na pravou míru. Dobírám si pána zcela zbytečně, neboť jak on sám tvrdí: „Při vzrušení se mi zvětší až sedmáctkrát!“ Nětko z muzikantů sice při jedné příležitosti podotknul, že sedmáctkrát nula je nula, ale necháme teoretizování. Ančaband byl vyveden z míry. Strakapoud z toho samozřejmě praskl strunu, ovšem zaznamenal to až po odehrání asi pěti náročných sól, když exhibice skončila. Začal ihned mlsně pošilhávat mým směrem a nakonec nabídl publiku demokratické rozhodnutí: Buď bude chvíli pauza, nebo vám seberu Vokouna! Potěšení bylo na mé straně, neboť národ se mě proti uzurpátorovi zastal, takže si musel s nevrlym mumláním rozbalit nádobíčko a začal se uraženě vrtat v hlubinách svého nástroje. My ostatní jsme pokračovali bez něj pod taktovkou Datla a tak jsme také jednou zažili pocit svobody umění.

Čas se ale nachýlil a byl tu konec. Obecensvo toho mělo taky po krk, takže jsme s povděkem zahráli závěrečnou skladbu a vydali pokyn k rozchodu. Skupině Brutus se konečně podařilo odjet, i když ne ve zcela kompletní sestavě. Jako oficiální návštěva s námi do garsonky ztěžka klopytaly dvě ozdoby souboru, jejichž jména raději neuvedu ze strachu, aby nám fanatičky nerozebraly obydlí v honbě za suvenýry z míst, kde se jejich ožralí miláčci váleli. Přestože se v pánské části nocležníků našly velmi významné kapacity a sestava zúčastněných divoženek přímo naháněla strach, nemohu k společenské úrovni noci v garsonce uvést sebemenší výtku, protože jsem okamžitě usnul, a tak jsem o vše přišel.

V pondělí jsme přátelům předvedli blatenské pamětihodnosti, kterých je však nepočítaně, takže například stánek U Bály, Tápařikovo nálevnu v Ekonomce, nebo zámecký park jsme nenavštívili. Při obědě hloubal Strakapoud v novinách a náhle objevil něco, co ho velmi zaujalo: „Hele, už vo tom včerejšku píšou!“ Naši hosté, pro které je prezentace v tisku všední záležitostí, nepokládali zájem Mladé fronty za podezřelý, ale Ančaband přistupoval k článku opatrně. Jeho výstižný název *KDYŽ OBYVATELÉ VIDĚLI TU SPOUŠŤ, RADĚJI SE OPILI*, však nahlodil i nás. Teprve po chvíli se zjistilo, že reportáž byla z obce Troubky a pojednávala o události, která do dějin vodních sportů vstoupila jako tisíciletá voda.

Celá umělecká družina se pak ještě vesle mrskala v Baru, který pochopitelně nemohl být při prohlídce vynechán a někdy kolem páté hodiny odpolední byla vzácná delegace opatrně vstrčena do lokálky, odjíždějící směrem na Prahu.

Tím končí vyprávění o dvou akcích s Brutusem, které, co se týče pohody, legrace a příjemně strávených chvil, nemají v oblasti různých festivalů vážnější konkurenci. Zvláště pro muzikanty uvyklé vystoupením více kapel pohromadě uvádím, že nebyla zpronevěřena jediná šňůra, jediné trsátko. Veškeré hmotné škody spáchané hudebníky lze vyjádřit tímto seznamem: HRNEČEK KULTOVNÍ....1ks

Toť vše.

Jako malý přídavek si dovolím poreferovat o návštěvě plzeňského rozhlasu, kterou jsme vykonali s Datlem. Jelikož mi to nezapadalo do konceptu, ale je tu souvislost s popsanými událostmi, dávám to takhle na konec.

Pozvání k rozhovoru v jakémisi rockovém pořadu dostal Datel. Jako společníka si vybral mě, neboť mu v mysli čerstvě ležela vzpomínka na zabavení mé kytary, díky čemuž jsem byl jmenován „Utiskovaným mluvčím“.

Cestou do Plzně jsme promýšleli koncept a dramaturgii našeho povídání. V podstatě jsme se shodli na tom, že o kapele pohovoříme pouze sporadicky a veškeré síly zaměříme na maximální zostuzení Strakapouda. Toho jsme nechali za trest v Blatině, aby vše bezmocně poslouchal v Baru. Trochu jsme se vyděsili při příjezdu na Bory, když nám před autem znenadání přeletěl nenápadný strakatý ptáček s červenou čepičkou. „Ty vole, to je von!“ polkl jsem ztěžka. Datel poněkud zbledl a vystrašeně šeptal: „Von je jako Rumburak, von mění podoby a pronásleduje nás...“

Rozhlas jsme našli, krátce pohovořili s celkem pohodovým moderátorem a vrhli se na vysílání. První příležitost k nactiutrhání jsem dostal hned v úvodu, kdy jsme měli představit členy kapely.

DATEL: Tak já jsem Datel, jsem kytarista a zpěvák. Další je Strakapoud, to je...

VOKOUN: Bib!

DATEL: Terorista, škůdce...

MODERÁTOR: (Pouští Svině v kině, vypíná mikrofony) Hoši, tohle je státní rozhlas. Tady se nesmí používat sprostá slova, slibte mi, že budete mluvit slušně.

DATEL, VOKOUN: (Slibují)

MODERÁTOR: (Zděšeně vypíná Svině v kině, pouští mikrofony) Tak Vokoune, jak se ti líbila akce 30 let Brutusu v Rakovníku?

VOKOUN: Víš, já si toho moc nepamatuju, já byl takovej nějakej unavenej...

MODERÁTOR: Aha, no nic. Taky jsi byl v Poli na Odyssee, vid', jak se ti líbilo tam?

VOKOUN: No tak vocaď nevim vůbec nic!

MODERÁTOR: Takže já to vezmu z jinýho konce. Datle, kdo u vás skládá písničky?

DATEL: Nejvíc Strakapoud. To je diktátor, blázen, ničitel...

MODERÁTOR: Rezignovaně pouští další píseň a vypíná mikrofony...

Další vzrušující momenty nastaly když se zeptal, jak se nám hrálo na stejném jevišti s legendárními *vajbrejtrs*. Jakoukoli spolupráci s jmenovaným spolkem jsme co nejrozhodněji popřeli. Trapas byl, když nám prozradil, že se jedná o slavné The Vibrators, kteří skutečně v Rakovníku hráli!

Rozhovor trval slabou hodinku. Původní záměr se sice zdařil, daleko větší voly jsme však udělali sami ze sebe. Korunovali jsme to tím, že nám moderátor nabídl možnost, která se muzikantovi hned tak nenaskytne: Sdělil nám, že nás poslouchá kritik Korál a tím pádem mu můžeme veřejně vynadat. Korál by si za svoji recenzi na naši desku zasloužil spíš flašku a diplom, přesto jsme se rozhodli přihrávku využít. Naše prachbídne řečnické schopnosti však zklamaly definitivně, takže po několika minutách nesouvislého huhňání, během kterého jsme si ani nevzpomněli, kam vlastně naše „obět“ píše, jsme byli zdvořile vypuzeni ze studia. Na odchodu nám ještě moderátor oznámil, že „Zvláštní Škola“ chtěla mít nové CD stylizované do podoby pivního táčku a když se dozvěděli, že jsme je už předběhli, tak prohlásili, že nám asi rozbijou hubu. Já jsem podotkl, že kdyby slyšeli, jak hrajeme jejich „Já neumím hrát fotbal“, rozbili by nám ji zcela určitě. Ale to už nás hnál...

Jsem si vědom toho, že tento příběh musí mít řádnou pointu, takže vám prozradím, že v hospodě proti rozhlasu jsem si dal utopence za 18 Kč, byl strašně hnusnej a nešel vůbec žrát!!!